

AELIANUS

De Romeinse geleerde Aelianus leefde in de 2e eeuw na Christus (160-230) en is de auteur van een werk dat, als het in het Nederlands zou zijn verschenen, *Over de bijzonderheden van dieren* zou kunnen heten. Het bestaat uit zeventien zogenaamde 'boeken', waarin te hooi en te gras allerlei zaken over alle mogelijke dieren staan opgesomd. Aelianus verzamelde dergelijke gegevens van Griekse geleerden, van wie sommigen - zoals de beroemde Aristoteles - persoonlijke observaties hebben verricht in de natuur, observaties waaraan in de loop der tijd allerlei merkwaardige zaken zijn toegevoegd. Ook over slangen heeft Aelianus veel te vertellen. Als het DTP-bureau een bladvulling nodig heeft, zult u in de komende afleveringen telkens een kort stukje over slangen uit Aelianus aantreffen. Voor wie geïnteresseerd is in Aelianus' werk: alle stukjes komen uit 'Aelian, On the characteristics of animals. With an english translation by A.F. Scholfield. In three volumes. Loeb Classical Library. London, 1971 (I), 1969 (II), 1972 (III).'

Historici zeggen, dat India rijk is aan kruiden en opmerkelijk vruchtbaar is aan medicinale planten, waarvan sommige levens redden en mensen die door giftige dieren (waarvan er zo veel zijn in India) voor de deur van de dood zijn gebracht redden van het gevaar, terwijl andere kruiden zo snel doden en vernietigen. En aan deze categorie mag het middel toegevoegd worden dat afkomstig is van de violette slang. Deze slang is ongeveer een span lang [± 20 cm]; ze is diep violet van kleur, maar ze zeggen dat haar kop wit is en niet violet zoals de rest, maar zelfs witter dan sneeuw of melk. Maar deze slang heeft geen tanden en wordt aangetroffen in de heetste regionen van India, en, ofschoon ze niet in staat is om te bijten - je zou haar daarom tam en vriendelijk kunnen noemen - als ze op iemand spuwt, of het nu een man of een vrouw is - zo heeft men mij verteld - dan gaat dat lichaamsdeel onherroepelijk rotten. Vandaar dat men haar, als ze gevangen is, aan haar staart ophangt en vanzelf hangt haar kop dan naar beneden en kijkt naar de grond. En onder de bek van het schepsel plaatsen ze dan een bronzen vat waarin druppels uit haar bek sijpelen. En de vloeistof stolt en stremt en als je het zou zien zou je zeggen dat het gum van een amandelboom was. Wanneer de slang nu dood is, halen ze het vat weg en zetten er een ander vat onder, ook van brons. En opnieuw vloeit er een vloeistof van het dode lichaam dat eruit

ziet als water. Dit laten ze ook drie gebeuren, en ook deze vloeistof stolt. Maar er zal een verschil in kleur optreden tussen de twee, want de laatste is gitzwart en de eerste is amberkleurig. Wanneer je nu een stukje hiervan, niet groter dan een sesamzaadje, aan een mens geeft, door het in zijn wijn of voedsel te stoppen, dan krijgt hij eerst uiterst heftige stuipreukingen. Vervolgens gaan zijn ogen scheel staan en zijn hersenen smelten weg en komen door zijn neusgaten naar buiten lopen en hij sterft op de erbarmelijkste manier, maar wel erg vlug. En als hij een kleinere dosis van het vergif neemt, dan is er achteraf geen ontsnappen voor hem mogelijk, want hij zal na verloop van tijd sterven.

Maar als je daarentegen iets van het zwarte spul toedient dat na haar dood van de slang is gestroomd, opnieuw een stukje ter grootte van een sesamzaadje, dan begint het lichaam van de mens te etteren, hij wordt overvallen door een verterende ziekte en binnen een jaar is hij weggeeteerd. Maar er zijn er wel, wier levens verlengd werden tot twee jaar, terwijl ze stukje bij beetje afstierven.

(Aelian, On the characteristics of animals. With an english translation by A.F. Scholfield. In three volumes. Loeb Classical Library. London, 1971, IV,36).

